

[Wiinblad.]

en stor Brandmur fra Stormgade til Ny Vestergade, men naar man saa senere skulde udvide, var det Meningen at rive denne Brandmur ned — altsaa et fuldstændigt Spild af Penge.

Socialdemokratiet er stemt for Voldgadeplanen af to Grunde. Først af Hensyn til Museet. Vi kan ikke længere taale at se Direktør Mackeprangs fortvivlede Ansigt. Da vi var sammen med ham i Udvalget, sagde han: Jeg er ikke Direktør for et Museum, jeg er kun Opsynsmand ved et Pulterkammer. Og vi ved om Direktør Mackeprang, at han ikke kan sove om Natten af Frygt for, at der skal gaa Ild i dette Pulterkammer.

Det er ogsaa aabenbart, at det danske Folk er ved at tabe Taalmodigheden. I 70 Aar — halvfjerdsindstyve Aar — har man tumlet med Museets Byggeforskel.

Dette Museum regnes for at være vort Lands Perle. 200 000 Medborgere har bragt det en Gave, der er større, end noget som helst andet Land har givet gennem Indsamling. Udlandet tillægger det stor Betydning, og det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen forsikrer, at hvis en Ulykke rammer dette Museum, vil det sætte en uaftvættelig Skamplet paa vort Lands Ære.

Men mærkeligt nok proklamerede det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen til min største Overraskelse i „Berlingske Tidende“s Morgennummer i Lørdags, at selv om vi vedtog det foreliggende Ændringsforslag, altsaa Ministerens Forslag, kom der foreløbig intet ud af Sagen. Han sagde:

„Planen kan blive meget god, men hvornaar bliver det hele gennemført? Maaske bliver det ikke i den første Menneskealder eller i dette Aarhundrede!“

(J. Oskar Andersen: Ja, hvem ved?). Det er Deres Ord, det er klippet ud af Avisen. (J. Oskar Andersen: Fuldstændig rigtigt!).

I Anledning af denne Udtalelse fra en af Regeringspartiernes Ordførere henvendte jeg mig til den højtærede Undervisningsminister, og han har erklæret, at saa snart Ændringsforslaget er vedtaget og har faaet Lovkraft, bliver der taget fat paa Planens Realisation, og naar Byggearbejdet er paa-begyndt, bliver det fortsat paa normal Maade. Jeg gør det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen opmærksom paa, at Ministeren intet Øjeblik har haft til Hensigt at lade Sagen blive udskudt en Menneskealder, endsige til ind i næste Aarhundrede.

Jeg maa sige, jeg forstaaer ikke det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen,

navnlig naar man betænker hans Ord her i Salen om den svenske Rigsarkivar, der foreholdt ham, hvilket Ansvar Danmark havde ogsaa overfor Udlandet, og hvilken uaftvættelig Skamplet det vilde sætte paa vort Folks Ære, hvis vi ikke hurtigt søgte at beskytte den uhyre værdifulde Samling. Ja, det er altsaa det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen selv, som bruger dette Udtryk: „uhyre værdifuld“, og jeg antager, han bruger Ordet „uhyre“ om noget, han sætter Pris paa. Som sagt, jeg forstaaer ham ikke, naar han nu proklamerer offentligt, at han vil forhale og maaske forhindre, at Museets Byggesag bliver løst. (J. Oskar Andersen: Nej!). Ja, i hvert Fald i dette Aarhundrede. Jeg forstaaer ikke det ærede Medlem, og jeg har ogsaa set, at hans egne Partifæller korsrer sig over ham.

Det andet Hensyn, som bestemmer os Socialdemokrater, er Hensynet til Arbejdsløsheden. Med oprørende Ubarmhertighed tilstopper Regeringen og Regeringspartierne alle Ventilene, hvorigennem ulykkelige Familier kan drage Aande og bevare deres fattige og besværlige Liv. Nu sidst Hjælpekasserne! Nu vel, Socialdemokratiet maa skaffe Arbejde, saa vidt vi kan. Det er et meget alvorligt Motiv for os til at faa denne Sag hurtigt gennemført.

Vi har vist os villige til Forhandling om enhver nogenlunde god Plan, men jeg maa erkende, at Voldgadeprojektet paa mange Punkter er ringere og meget kostbarere end Kastelsplanen. Hvis man medregner Folkemuseet og Tandlægeskolen, kommer man ved Voldgadeplanen, op til en halv Snes Millioner Kroner, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Holstein før fremhævede. Det vil altsaa sige, at denne Plan bliver dobbelt saa dyr som Kastelsplanen. Hertil kommer mange andre Ulemper, som vi arver fra Stormgadeplanen. Jeg skal blot minde om Ministerens egne Ord, at Stormgadeplanen havde den Fejl, at man

„bliver nødt til at nedrive kostbare Bygninger og gode Bygninger, der er vel egnede til Beboelse og til Forretningsbrug, og som er i Anvendelse dertil nu. Derved vilde saadan en Plan blive meget dyr, der vilde medgaa store, store Summer til Erhvervelse af de Byggegrunde, og det at nedrive saadanne gode og brugelige Bygninger er der ogsaa for mig noget umiddelbart utiltalende ved; det er en Ødelæggelse af Værdier.“

Jeg skulde ikke have nævnt denne Udtalelse, hvis vi ikke nu havde faaet en Skrivelse eller et Andragende, hvad man vil kalde det, fra Københavns Huslejerforening, underskrevet